

РЕШЕНИЕ

№ 3071

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 28.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **8971** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу СТОЛИЧНАТА РЕГИОНАЛНА ЗДРАВНА ИНСПЕКЦИЯ (СРЗИ), представлявана от директора.

Ищецът Н. Д. Т. от [населено място] моли съда да постанови решение, с което осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 2700 (две хиляди и седемстотин) лева за неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразни действия и бездействие на служители в СРЗИ при и по повод изпълнение на административна дейност. В уточняваща молба с вх. №21495/18.06.2021г. ищецът Т. е посочил, че неимуществените вреди са в резултат на незаконосъобразни действия на д-р И. Г. - началник на Отдел „Епидемиология и заразни болести“ в СРЗИ, по налагане на „задължителна каратнина“ по телефона около 16.00 часа на 07.04.2020г., без да му е било връчено „Предписание“. Твърди, че незаконосъобразно е била определена началната дата на карантината от 06.04.2020г. - датата на положителната проба на т. нар. „контактно лице“, вместо от 01.04.2020г. – датата на „последния контакт“, каквото е указанието дадено в заповедите на министъра на здравеопазването. Изтъква, че незаконосъобразните действия по налагане на „задължителна каратнина“ са били поправени една седмица по-късно със Заповед №РД-01-207/14.04.2020г. на директора на СРЗИ, след като вече са му били причинени тежки морални вреди, изразяващи се в стрес, унижение и нерви, които е преживял

заради абсурдни, незаконни и неадекватни действия на служители на ответника. Ответникът – СТОЛИЧНА РЕГИОНАЛНА ЗДРАВНА ИНСПЕКЦИЯ, представлявана от директора, оспорва предявения иск изцяло, по основание и размер. В отговор на исквата молба от 02.08.2021г. (вх. №27138) поддържа, че в случая не са били налице незаконосъобразни фактически действия и бездействие на служители на СРЗИ. Твърди, че първоначално определената начална дата на карантината – 06.04.2020г., е била поправена по реда и в срока по чл.91, ал.1 АПК с акт на директора на СРЗИ. Смята за необоснован и произволен претендиранят размер на обезщетението. Чрез процесуалния си представител адв. Г. моли съда да отхвърли иска. Не претендира за разноски.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Ц. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение, че искът за неимуществени вреди не е доказан по размер.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Предписание за поставяне под карантина изх. №COV-22-30081/06.04.2020г., на основание Заповед №РД-01-183/06.04.2020г. на министъра на здравеопазването във вр. с чл.63 от Закона за здравето (ЗЗДр.) и чл.29 от Наредба №21/2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести (Наредба №21/2005г.), инспектор в СРЗИ е предписала поставяне под карантина на Н. Д. Т. на изрично указания адрес, за срок от 14 дни, смятано от 06.04.2020г. Като основание за предписанието е посочено „контактен на заразено лице“.

Не е спорно по делото и съдът приема за установено със събраните гласни доказателства, че ищецът Т. е бил уведомен за даденото предписание за поставяне под карантина от служител на СРЗИ по телефона на 06.04.2020г.

Не е спорно и обстоятелството, че с писма рег. №96-00-1077 от 13.04.2020г. и от 14.04.2020г. ищецът Т. е оспорил началната дата на карантината. В резултат на това оспорване със Заповед №РД-01-207/14.04.2020г. директорът на СРЗИ, на основание чл.91, ал.1 АПК, е изменил Предписание с изх. №COV-22-30081/06.04.2020г. относно началната дата на въвеждане на карантина и 14-дневния срок, смятано от 01.04.2020г. Според мотивите на Заповед №РД-01-207 след разглеждане на случая било констатирано, че последният контакт на изрично изброените лица, сред които и Н. Т., с лице, заболяло от COVID-19, е бил на 01.04.2020г.

За изясняване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите В. В. Я., Д. Н. Т., Р. Д. Т., Т. С. С. и И. Я. Г., като логични, последователни и основани на преки техни впечатления.

Свидетелят д-р В. Я. – личен лекар на ищеца, разказва, че през м. април 2020г., при справка в платформата COVID-19, установил, че Н. Т. е поставен под карантина. Ищецът също му се обадил да го уведоми. Свидетелят, в качеството му на личен лекар, многократно се чувал с Т. по телефона, за да се информира за състоянието му, каквато била обичайната практика. При тези разговори свидетелят усетил притеснение у Т. от необходимостта да стои у дома под карантина, като споделя, че пациентът по принцип е доста емоционален и в други ситуации е било необходимо да му бъдат предписвани медикаменти от групата на антидепресантите. Няма спомен

дали в този случай се е наложило да бъдат предписани такива медикаменти, но изтъква, че целта на разговорите по телефона е била да проследи дали пациентът ще развие заболяване вследствие на контакта със заразно болен и да не се допусне усложнение.

Свидетелката Р. Т. – майка на ищеца, разказва, че синът ѝ Н. е бил много разстроен, потресен и ядосан от факта, че реално трябва да стои затворен една седмица повече, тъй като вместо от датата на контакта със заразено лице – 01 април, е бил поставен под карантина от 06 април 2020г. Бил много нервен и експлозивен и свидетелката с притеснение ходела в дома му да му носи храна. Тя и съпругът ѝ били принудени да отидат в СРЗИ, за да отстранят грешката си, но там не срещнали разбиране и били убеждавани, че не са прави и няма основание за промяна в началната дата на карантината. Това ги принудило да потърсят среща с директора на СРЗИ, който разрешил проблема като издал нова заповед с начална дата на карантината от 01 април. Тази промяна веднага се отразила положително на психичното състояние на ищеца Т..

Свидетелят Д. Т. – баща на ищеца, твърди, че Н. много се изнервил когато му се обадили от СРЗИ да го предупредят да не излиза. Разказва, че синът му е адвокат и поставянето под карантина е объркало делата му, тъй като по това време е бил служебен защитник. Наложило се свидетелят и съпругата му лично да се срещнат и разговарят с директора на СРЗИ с искане да се промени началната дата на карантината, което било и сторено.

Свидетелката И. Г. дава сведение, че през 2020г. и към настоящия момент е всекидневна практика служителите на СРЗИ да се обаждат на лица, които са установени като контактни на лица, дали положителен резултат за COVID-19, за да ги уведомят за наложена карантина. Сочи, че началната дата на карантината се определя в съответствие с действащата към съответния момент заповед на министъра на здравеопазването и тази дата обикновено е различна за лицата, дали положителен тест и за контактните лица. Няма конкретен спомен да е разговаряла с ищеца Т. във връзка с поставянето му под карантина.

Свидетелката Т. С. разяснява реда за налагане на карантина – лицата, дали положителен тест се въвеждат в системата от съответната лаборатория, а контактните лица – ръчно от служителите на СРЗИ след извършване на епидемиологично проучване. Не си спомня за конкретния случай на ищеца Т., както и за негови телефонни обаждания с оплакване за определената му първоначална дата на карантината.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира настъпване на неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на длъжностни лица при ответника. Съгласно приложимата разпоредба на чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Разгледан по същество искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на

фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица.

Настоящият решаващ състав приема, че в процесния случай липсва първият елемент от фактическия състав - не е налице незаконосъобразно действие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК. Няма легално определение на понятието „действие”, поради което съдържанието му следва да бъде изведено по тълкувателен път и във вр. с разпоредбата на чл.250 АПК която предвижда, че всеки, който има правен интерес, може да иска прекратяване на действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или на закона. От анализа на цитираната норма следва извод, че чл.250, ал.1 АПК регламентира средство за защита срещу фактически действия, извършвани от административния орган извън определените му по закон правомощия. Този ред на защита не обхваща правни действия, разписани изрично в закона.

В случая на ищеца Г. е било дадено предписание за поставяне под карантина, което е юридически акт, а не фактическо действие и се основава на общ административен акт – Заповед №РД-01-183/06.04.2020г. на министъра на здравеопазването и на закона – чл.61, ал.2 ЗЗДр. Съгласно тази разпоредба (приложимата редакция ДВ, бр.28/24.03.2020г.) когато съществува заплахата за здравето на гражданите от болести извън посочените по ал.1 – холера, чума, вариола, жълта треска, вирусни хеморагични трески, дифтерия, коремен тиф, полиомиелит, бруцелоза, антракс, малария, остър респираторен синдром и туберкулоза с бацилоотделяне, министърът на здравеопазването може да разпорежи задължителна изолация (карантина) на болни, на заразители, на контактни лица и на лица, които са влезли на територията на страната от други държави. Такова разпореждане е дадено в П.7. от Заповед №РД-01-183 на министъра на здравеопазването, според която всички близки контактни на потвърден случай на COVID-19, съгласно актуалната дефиниция за случай, се поставят с предписание на РЗИ под карантина в дома или на друго място за настаняване и медицинско наблюдение за 14-дневен период, смятано от датата на последния контакт със заболялото лице. Сроктът на карантината, включително началната и крайната дата на задължителната изолация, са елементи на юридическия акт - Предписание, което държавните здравни инспектори имат правомощие да дават на основание чл.19, ал.2, т.б ЗЗДр. Определянето на началната дата на карантината не е фактическо действие на административен орган и не подлежи на съдебен контрол по реда на чл.204, ал.4 АПК във вр. с чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Фактическо действие по смисъла на чл.250, ал.1 във вр. с чл.203 и сл. АПК и чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е връчването на П. за поставяне под карантина. В настоящия случай обаче, това действие не е незаконосъобразно. По делото не е спорно обстоятелството, че първоначално П. за поставяне под карантина е било съобщено на ищеца по телефона на 06.04.2020г., а впоследствие му е било връчено лично.

Законът за здравето и Наредба №21/2005г. не предвиждат нарочен ред за връчване на предписанията за задължителна изолация на лицата по чл.61, ал.2 ЗЗДр. При това и доколкото предписанието е административен акт, то приложими при връчването му са нормите на АПК. Според нормата на чл.61, ал.1 АПК административният акт,

съответно отказът за издаване на акт, се съобщава по реда на чл.18а. В ал.7 на чл.18а АПК изрично е предвидена възможност съобщаването да се извърши чрез устно уведомяване, по разпореждане на административния орган или съда. Възможност за уведомяване по телефона е предвидена и в чл.42, ал.3 от Гражданския процесуален кодекс при бедствия, аварии и други непредвидени обстоятелства. Действително и в двете посочени хипотези законът предвижда писмено удостоверяване на връчването (съобщаването на акта) с подпис на извършилото го длъжностно лице. В случая не се твърди и не са ангажирани доказателства такова удостоверяване да е било извършено от длъжностното лице, което е съобщило по телефона П. за поставяне под карантина на Н. Т.. Това обстоятелство обаче не води до недействителност на действието по съобщаването на акта, доколкото се установява с приетите писмени и гласни доказателства, че ищецът е бил запознат напълно и е възприел съдържанието на П., включително кое е заразеното лице с което последният е бил контактен и началната дата на изолацията. Този извод се основава и на факта, че ищецът е предприел действия по оспорване на началната дата на карантината вследствие на което тя е била променена със Заповед №РД-01-207/14.04.2020г. директора на СРЗИ.

Извън горното следва да се отбележи, че претендираните от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, смазвашо нервно напрежение, унижение, душевен дискомфорт и разочарование, не са пряка и непосредствена последица от твърдяното незаконосъобразно връчване на П. за поставяне под карантина. От показанията на свидетелите Д. Т. и Р. Т. може да се направи извод, че негодуванието на ищеца произтича от самия факт на поставяне в изолация за продължителен период от време и от неправилно определената начална дата на карантината, а не от начина на уведомяването му за това. Както беше отбелязано обаче, П. за поставяне под карантина с всички негови елементи е правно, а не фактическо действие и не подлежи на съдебен контрол по реда на чл.204, ал.4 АПК. Този правен акт е бил оспорен от ищеца, но жалбата е оставена без разглеждане с Определение №7378/01.10.2020г. на Административен съд София – град по адм. дело №3375/2020г., влязло в сила на 10.12.2020г.

По изложените доводи съдът приема, че е неоснователен предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, поради липсата на първата предпоставка от фактическия състав на непозволеното увреждане - наличие на незаконосъобразен акт, действия и/или бездействие на ответника при и по повод изпълнение на административна дейност.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Н. Д. Т. от [населено място], срещу СТОЛИЧНАТА РЕГИОНАЛНА ЗДРАВНА ИНСПЕКЦИЯ, представлявана от директора за присъждане на обезщетение в размер на 2700 (две хиляди и седемстотин) лева за неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразни действия и бездействие на служители в СРЗИ при и по повод изпълнение на административна дейност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова